TALK OF THE CITY

Από τον Γιώργο Χατζηβασίλη

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

Αυτό θέλει;

Μια πολύ παράδοξη άποψη επικρατεί σήμερα στην κυβέρνηση. Ορισμένοι πιστεύουν ότι ο τρόπος να ενισχυθεί η ελληνική διαπραγματευτική θέση είναι να ξεσηκωθεί μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης εναντίον των ισχυρών εταίρων και δανειστών της χώρας. Θεωρούν ότι έτσι θα εμφανισθεί ισχυρότερη η Ελλάδα στο τραπέζι της διαπραγμάτευσης. Υπάρχουν δύο πολύ σοβαρά προβλήματα. Πρώτα απ' όλα, η τακτική αυτή έχει ανεξέλεγκτες παρενέργειες και εγκλωβίζει τελικά την ίδια την κυβέρνηση, έτσι ώστε να μην μπορεί να κάνει κανένα χειρισμό, κανένα συμβιβασμό. Το έχουμε ξαναζήσει αυτό στο παρελθόν και είναι καταστροφικό. Είναι πολύ δύσκολο να καταλήξει οιοσδήποτε σε συμφωνία με κάποιον τον οποίο εμφανίζει ως τερατώδη αντίπαλο. Δεύτερο μείζον πρόβλημα, οι εντονότατες αντιδράσεις οι οποίες προκαλούνται στους πολίτες και στους πολιτικούς των χωρών που παίρνουν αποφάσεις οι οποίες μας αφορούν. Και αυτοί, ίσως, οδηγηθούν σε επίδειξη απόλυτα σκληρής στάσης απέναντι στην Ελλάδα, λόγω αντιπαλότητας. Η κυβέρνηση κινδυνεύει να βρεθεί ανάμεσα σε μια κοινή γνώμη που δεν θα δέχεται κανένα συμβιβασμό, όσο λογικός και έντιμος κι αν είναι, και σε εταίρους που, επίσης, δεν θα ενδιαφέρονται να καταλήξουν σε συμφωνία παραμονής της χώρας μας στην Ευρωζώνη. Αυτό θέλει;

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Kolotoumbas fans

Πάντως τέτοια υποδοχή σε μια κυβέρνηση πριν καν κλείσουν δυο μήνες από την ανάδειξή της δεν έχει υπάρξει άλλη φορά στην Ιστορία της μεταπολίτευσης. Ίσως και στην Ιστορία γενικώς. Διότι με τη σημερινή κυβέρνηση παρουσιάζεται ένα νέο εντελώς φαινόμενο: Να έχει στήριξη, υποστήριξη, ανοχή τέλος πάντων, από κόσμο πολλαπλάσιο εκείνων που την ψήφισαν. Και να μην έχει ανοχή από πολλούς «δικούς μας». Και πολύ «δικούς μας». Με το όπλο παρά πόδα οι τελευταίοι. Από την ανακοίνωση του κυβερνητικού σχήματος ζουν και αναπνέουν αναμένοντας, επισημαίνοντας και στιγματίζοντας αυθωρεί και παραχρήμα τις κωλοτούμπες. Ορισμένα sites και blogs θα μπορούσαν κάλλιστα να ονομαστούν kolotoumbas sites ή blogs. Και υπάρχουν αναρίθμητοι kolotoumbas fans που πιάνουν δουλειά κάτω από τα σχετικά δημοσιεύματα. Πού σε σφάζει και πού σε πονεί οι σχετικοί διάλογοι και τα δέοντα likes. Προς παραμυθία των θλιμμένων δεξιών ψυχών.

Οι αριστεροί είναι ευαίσθητοι, θα πεις. Απαιτητικοί. Εντάξει, και ευαίσθητοι και απαιτητικοί είναι. Αλλά και οι αριστεροί, που από κακή τύχη βρέθηκαν στα κυβερνητικά πόστα, δεν ήρθαν από το πουθενά. Έχουν κι αυτοί διαδρομές και πιστοποιητικά ευαισθησίας και απαιτητικότητας. Δεν θα έπρεπε -λέμε τώρα- να τους δώσουμε λίγο χρόνο; Να σκύβουμε λίιιιγο πιο προσεκτικά πάνω από τα γεγονότα, τις δυσκολίες, την τακτική τους, πριν αρχίσουμε τα Κύριε Ελέησον και τις καταγγελίες ότι, για παράδειγμα, η κυβέρνηση κάνει πίσω για τις Σκουριές;

Ὀοοοοχι. Κατακεφαλιές κατευθείαν. Σαν να ξύνουμε τα νύχια μας για καυγά και την κούτρα μας να κατεβάσει ιδέες για το τι σημαίνει η τάδε θολή υπουργική δήλωση, ο δείνα τόνος στην υπουργική προπαραλήγουσα, το ύπουλο υπουργικό ερωτηματικό. Και κάποτε με πρακτικές θρησκευτικής αστυνομίας: Α-χα, τον Πασόκο έβαλαν εκεί, τον τάδε που ήταν στο τάδε πόστο έβαλαν αλλού, τον δείνα που ήταν ύποπτος στη δείνα υπόθεση κράτησαν στη θέση του. Άσε τη λιτανεία όσων ΔΕΝ έκανε μέσα σε ενάμιση μήνα η κυβέρνηση.

Κι αυτά όταν ούτε τα κουπιά της κυβερνητικής βάρκας δεν πρόλαβαν να πιάσουν οι νέοι βαρκάρηδες. Εν μέσω θύελλας, Συμπληγάδων, Σειρήνων, Λαιστρυγόνων και Κυκλώπων. Δώστε τους μια ανάσα, βρε παιδιά. Να πλεύσουν μερικά μίλια και μετά την περιαδράχνουμε τη ρότα τους. Στο κάτω-κάτω, κι αυτοί «δικοί μας» είναι...

ΠΡΩΤΟ ΘΕΜΑ Τάσος Καραμήτσος

Ένας έντιμος συμβιβασμός

Ακούμε συχνά από τον Τσίπρα και όσους εκφράζουν την επίσημη γραμμή της κυβέρνησης ότι αυτό που αναζητά η Ελλάδα σήμερα από τους Ευρωπαίους δανειστές μας είναι ένας έντιμος συμβιβασμός. Αραγε αυτό σημαίνει για τον πρωθυπουργό -ειδικά τώρα που κάθισε στη «δύσκολη καρέκλα» και αντιλαμβάνεται αλλιώς τα πράγματα- ότι οι προκάτοχοί του έκαναν έναν... ανέντιμο συμβιβασμό; Αλλά, τέλος πάντων, αυτά θα τα κρίνει η Ιστορία. Ας πάμε τώρα στη σημερινή κατάσταση που πραγματικά καίει τη χώρα. Αφού, λοιπόν, ο Τσίπρας είπε στον Γιούνκερ προχθές με τον πιο επίσημο τρόπο ότι αναζητάμε έναν (έντιμο) συμβιβασμό, γιατί δεν τον κάνει να τελειώνουμε προτού πέσουμε στα βράχια; Αφού θέλουμε να μείνουμε στο ευρώ και να επαναδιατυπώσουμε έστω και με κάποιες αλλαγές το μνημόνιο, γιατί καταφεύγουμε σε τόση επιπολαιότητα και χάσιμο χρόνου και ενέργειας; Τι ανοησίες είναι αυτές πια με τους δύσμοιρους τρίτης κατηγορίας υπαλλήλους των δανειστών που τους σέρνουμε από ξενοδοχείο σε ξενοδοχείο για να τους δώσουμε πέντε στοιχεία; Δηλαδή τι πειράζει οι γενικοί διευθυντές των υπουργείων μας να μιλάνε με τους αντίστοιχους υπαλλήλους της Ε.Ε. και του ΔΝΤ στα γραφεία τους; Τόση υποκρισία πια; Αντε, να καταλάβω ότι δεν μιλάνε οι υπουργοί με υπαλλήλους, αλλά γιατί αν μιλάγανε και δεν έκαναν ό,τι τους έλεγαν οι υπάλληλοι θα μας πείραζε; Εγώ ξέρω, πάντως, ότι στον ιδιωτικό τομέα όταν ένας επιχειρηματίας ή ένας μάνατζερ καίγεται για τη δουλειά του, μιλάει με τους πάντες μέσα και έξω από το μαγαζί του, και τα βράδια δεν κοιμάται προκειμένου να επιτύχει το καλύτερο αποτέλεσμα. Στα... εγχειρίδια της ορθής διαχείρισης δημόσιου, εταιρικού ή ιδιωτικού χρήματος δεν υπάρχουν κανόνες επικοινωνίας, αλλά ουσιαστικής δράσης. Και ο Βαρουφάκης μόνο αυτό δεν κάνει, παρά φωτογραφίζεται λαϊφσταϊλίστικα -αλά Αρης Σπηλιωτόπουλος- και μιλάει ακατάπαυστα στα media όλου του κόσμου. Πρώτα μιλάει και μετά καθυβρίζει αυτούς που μίλησε κατηγορώντας τους για κιτρινισμό, διαστρεβλώσεις λεχθέντων κ.λπ. Κατακεραύνωσε την «Corriere della Sera» γιατί του έβαλαν τίτλο για το δημοψήφισμα και από τότε κι αυτός και άλλοι από την κυβέρνηση... παίζουν με το δημοψήφισμα κάθε μέρα. Τσακώθηκε επίσης με μια δημοσιογράφο του BBC και δύο από τους «Financial Times» και τη «Wall Street Journal». Τι είναι αυτό άραγε, διεθνής συνωμοσία του Τύπου ή απλώς ο τύπος είναι... ολίγον φεύγα και μαλώνει κάθε λίγο με όποιον βρει μπροστά του; Ο πρωθυπουργός είναι ώρα να κοιτάξει την ουσία και όχι τις εικόνες και ας φάει και το κόστος των ριζικών αλλά και επώδυνων αποφάσεων που πρέπει να πάρει. Εχει απόθεμα ακόμα και μάλιστα αρκετά σημαντικό. Δεν θα το έχει για πολύ όμως αν το τελικό αποτέλεσμα δεν είναι αυτό που ο ίδιος ονομάζει συμβιβασμό. Οσο για το «έντιμος», δεν αμφιβάλλει κανείς.

ΕΘΝΟΣ

Το μαρτύριο της αβεβαιότητας

Η καθοριστική εξέλιξη της εβδομάδας που πέρασε ήταν η σύγκλιση τελικά των δύο πλευρών ως προς τις λεπτομέρειες της διαδικασίας για το ουσιαστικό μέρος της διαπραγμάτευσης. Εστω και δύσκολα ο στόχος επιτεύχθηκε. Η συναίνεση εξασφαλίσθηκε και για τις ονομασίες των διαπραγματευτικών ομάδων, και για τους τόπους συνάντησής τους, ακόμη και για τους χώρους όπου θα τους επιτρέπεται να κινηθούν. Ισως ποτέ άλλοτε δεν έχει υπάρξει διαπραγμάτευση που να αφιέρωσε τόσο χρόνο και τέτοια προσπάθεια για την επίλυση καθαρά διαδικαστικών λεπτομερειών. Και από αύριο η διαπραγμάτευση εισέρχεται στην ουσιαστική φάση της, με αποτέλεσμα το επταήμερο που ακολουθεί να είναι το κρισιμότερο έως τώρα. Αλλωστε, από 'δώ και πέρα αυτό θα ισχύσει για όσες εβδομάδες διαρκέσει η διαδικασία. Αλλά ειδικά αυτή η εβδομάδα είναι ιδιαίτερα κρίσιμη για το πολύ απλό γεγονός ότι θα αρχίσουν να διαφαίνονται οι προθέσεις και των δύο πλευρών. Δεν είναι υπερβολή, αλλά σε μία εβδομάδα από σήμερα θα είμαστε μάλλον σε θέση να έχουμε μια σαφή αίσθηση για τα όρια μέσα στα οποία θα κινηθούν και οι δύο πλευρές. Θα φανεί μέχρι πού είναι αποφασισμένοι να το τραβήξουν οι εταίροι και δανειστές και θα διαπιστωθεί αν και μέχρι πού είναι διατεθειμένη να υποχωρήσει η κυβέρνηση. Κοντολογίς, θα ξέρουμε αν έχει και τι μέλλον είναι δυνατόν να έχει η διαδικασία από την οποία είναι βέβαιο ότι θα κριθεί σε μεγάλο βαθμό η πορεία για το μέλλον του τόπου. Το βέβαιο, πάντως, είναι ένα. Οτι εκτός από τη δεδομένη επιθυμία και των δύο πλευρών να έχει αίσια έκβαση η προσπάθειά τους, είναι κοινή και η επιθυμία τους να φτάσουν σε θετικό αποτέλεσμα το ταχύτερο δυνατό. Οι εταίροι το θέλουν για να κλείσει μια «πληγή» που μόνο δεινά προκαλεί στο κύρος (και όχι μόνο) της Ευρωζώνης και η κυβέρνησή μας γιατί ξέρει πως ο χρόνος λειτουργεί πολλαπλά σε βάρος της, αλλά και σε βάρος του τόπου γενικότερα. Οσο η εκκρεμότητα της διαπραγμάτευσης θα υπάρχει και άρα η αβεβαιότητα για την τελική έκβασή της θα διατηρείται, είναι απολύτως βέβαιο ότι η προσπάθεια για την επάνοδο της χώρας σε κανονικούς ρυθμούς λειτουργίας αλλά και σε σταθερά αναπτυξιακή πορεία δεν υπάρχει περίπτωση να ευοδωθεί. Οι επενδυτές δεν θα αποφασίζουν να κινηθούν, ο επιχειρηματικός κόσμος θα ασφυκτιά λόγω της έλλειψης ρευστότητας και το καταναλωτικό κοινό θα δαπανά όσο λιγότερα γίνεται γιατί θα αγωνιά για το αύριο και τα όσα αυτό είναι ενδεχόμενο να του επιφυλάσσει.